

Boski plan ukryty w rodzie Abrahama

„I wprowadził ją Izaak do namiotu Sary, matki swojej i wziął Rebekę i była mu żoną i miłował ją” - 1 Mojż. 24:67.

Gdy mówimy czasami o Abrahamie, Izaaku i innych jako figurach, to nie znaczy, że podane w Słowie Bożym historie o tych osobach są wymyślone i nieprawdziwe. Jakaś osoba lub rzecz jest figurą lub symbolem wtedy, gdy Pismo Św. wskazuje, że figuruje lub przedstawia wydarzenie mające nastąpić w przyszłości. Na przykład Adam jako ojciec rodzaju ludzkiego jest figurą Mesjasza, drugiego Adama.

Pierwszy Adam, ojciec naszego rodzaju, wskutek swego upadku nie mógł dać nam upragnionego wiecznego życia. W opatrności Bożej Chrystus jest drugim Adamem w tym znaczeniu, że przywróci rodzajowi ludzkiemu życie. W taki sposób prorocstwo ogłasza, że Mesjasz, jako „ojciec wieczności” - czyli dawca życia, da je swoim dzieciom (synom Adama).

Na przykład, chociaż Mojżesz był rzeczywiście wodzem narodu izraelskiego, lecz oprócz tego on był figurą wielkiego Pośrednika, Chrystusa. Jak Mojżesz był pośrednikiem przy zawieraniu Przymierza Zakonu, tak i Mesjasz, prorok podobny Mojżeszowi, czyli jego pozafigura (Dzieje Ap. 3:22) jest Pośrednikiem Nowego Przymierza, które będzie zawarte z Izraelem, a przez które błogosławieństwo Abrahamowe przejdzie na wszystkie rodzaje ziemi (Jer. 31:31). Również i Aaron był figurą Najwyższego Kapłana, a także i podkapłanów (Kościoła) wraz z „lepszymi ofiarami”, mającymi łączność z Nowym Przymierzem. Również niżsi kapłani i lewici, stosownie do ich stanowiska, służyli z opatrności Bożej jako figury wyższych urzędzeń, przez które Nowe Przymierze będzie wkrótce ustanowione.

Z tego też powodu zwracamy waszą uwagę na Abrahama, którego Pismo Święte nazywa „przyjacielem Bożym”, „ojcem wierzących” i na jego syna Izaaka, „syna obietnicy”, urodzonego w niezwykłych okolicznościach, gdy matka jego była już stara; również i na żonę Izaaka, Rebekę, wybraną przez Abrahama w tym celu, żeby ona była towarzyszką i współdziedziczką z Izaakiem w jego dziedzictwie. Te osoby żyły, będąc zupełnie nieświadome tego, że Bóg używał ich i kierował ich sprawami w taki sposób, ażeby uczynić z nich prorocze obrazy swego własnego wielkiego planu wieków. Te obrazy, symbole należy zawsze badać w zgodzie z natchnionym Słowem Bożym i nigdy nie uważać ich jako przeciwnych temu Słowu.

Abraham figurą Boga

Jednak nie wszystko, co czynił Abraham, należy uważać jako figuralne. W ogóle ten wielki człowiek przeszłości staje przed naszym wzrokiem jako pomnik wierności, prawości i sprawiedliwości. Błogosławieństwo mieszczące się w obietnicy danej mu przez Boga przedzie przezeń na jego nasienie, wskutek czego Abraham stanie się ojcem wielu narodów, jak powiada św. Paweł, że jest on figurą na Boga - Stwórcę, od którego pochodzi wszelki dobry i doskonały dar, od którego wypływa błogosławieństwo, które ostatecznie przez Chrystusa, Jego Syna i przez Izraela. Jego naród spłynie na wszystkie narody ziemi (Rzym. 4:16,25; Gal. 3:8,16,29).

Przypuszczamy, że wielu chrześcijan jest zaznajomionych z objaśnieniami apostoła Pawła, że Abraham i jego rodzina są typami. Jak Abraham był figurą Boga, tak jego żona była figurą przymierza, pod którym rozwija się nasienie obietnicy - Izaak przedstawiający Mesjasza. Święty Paweł objaśnia, że służebnica Sary - Agara, która na życzenie Sary urodziła Abrahamowi Ismaela, przedstawia Przymierze Zakonu, które zostało dane Żydom przez samego Boga; syn Agary, pierworodny syn Abrahama, figuruje naród żydowski, rozwijający się pod Przymierzem Zakonu (Gal. 4:22-31).

Jak Abraham miłował Ismaela i pragnął dla niego błogosławieństwa, tak Bóg miłował Izraela i pragnął błogosławieństwa dla niego. Jednak jak Ismael, syn niewolnicy, nie był uznany za dziedzica obietnicy danej Abrahamowi, tak i dzieci Izraela, potomkowie Agary - Przymierza Zakonu, nie dostąpili przywileju stania się duchowym pomazańcem, przez którego, według obietnicy, miało przyjść błogosławieństwo.

W figurze widzimy, że Sara, żona Abrahama, która przedstawia pierwotne Przymierze Abrahama, porodziła syna swego Izaaka w wiele lat po urodzeniu Ismaela przez jej służebnicę. Po urodzeniu Izaaka Sara zaczęła gardzić Ismaelem i nie uznawała go już za syna; wszystkie zaś bogactwa i błogosławieństwa uważał, że należą się Izaakowi.

Pozafigura tego jest, że od czasu, gdy Bóg zaczął rozwijać duchowego Izraela i ustanowił „przymierze ofiary”, pod którym miało rozwinąć się nasienie duchowe - od tego czasu stało się rzeczą zupełnie oczywistą, że główna część obietnicy Boga - błogosławienie świata - miało być wykonane nie przez nasienie Ismaela, cielesnego Izraela, lecz przez nasienie Izaaka - duchowego Izraela.

Zdrój nadziei dla Żydów

Od samego początku widać współubieganie się o błogosławieństwa Abrahamowe. Jak Ismael naśmiewał się z Izaaka, tak i Żydzi, doszedłszy do znacznego rozwoju i potęgi naśmiewali się z pozafiguralnego Izaaka – Jezusa, jak i z Jego naśladowców, prostaczków i nieuczonych oraz prześladowali ich.

Abraham reprezentujący nadal Boga wysłał Agarę i jej syna na pustynię. To wysłanie było symbolem Boskiej niełaski względem Żydów, trwającej 18 wieków, co pozbawiło ich Boskiej opieki, tak jak Agara i Ismael zostali pozbawieni opieki Abrahama. Chleb i woda, wzięte przez Agarę, którym ona i Ismael karmili się przez pewien czas na pustyni, symbolizują obietnice Boże podane dla Żydów przez prawo Boskie i proroków, które jeszcze ciągle do nich należą i którymi karmili się oni przez 18 wieków i bez których nadzieja dla nich byłaby stracona.

Obecnie zbliżamy się do bardzo przykrew chwili. Woda została wypita, Ismael umierał. Agara zrozpaczona, opuściła syna. Wtedy w odpowiednim momencie zjawił się anioł Boży i wskazał jej źródło wody, z którego mogła czerpać i napoić swego omdlałego syna. Pozafigurę tego możemy obecnie obserwować. Naród żydowski, odłączony coraz więcej od prawa i proroków, staje się słabym, wątplym pod względem wiary. Zdawałoby się, że jest bliskim śmierci, lecz nie, w tej krytycznej chwili Pan wskazuje mu źródło życia. Jak Ismael został uratowany od śmierci przez wodę ze źródła, tak i pozafiguralny Ismael, naród żydowski, pod opatrnością Boską będzie poinformowany, że jego błogosławieństwa wypływające z przymierza Abrahamowego są nie niebieskie, ale ziemskie. Wierzmy, że naród żydowski powróci do łaski, ale wtedy nie będzie już reprezentowany w Ismaelu ani też ich stosunek do przymierza nowego nie będzie reprezentowany w Agarze. Od tego czasu naród izraelski będzie reprezentowany w nowej figurze.

Izaak był dziedzicem wszystkiego

Chociaż Żydzi mogą odczuwać pewien zawód, z tej przyczyny, że nie są reprezentowani w Izaaku, ale w Ismaelu, w synu Agary, to jednak istnieje dla nich pociecha, która mówi, że Izaak figurujący Jezusa Chrystusa będzie Pośrednikiem Nowego Przymierza, jakie zostanie zawarte z narodem izraelskim. Pośrednik będzie natury duchowej, żeby był zdolnym do udzielenia łask obiecanych Abrahamowi. Naród żydowski nigdy nie miał nadziei duchowych ani też nie było dla nich takiej obietnicy w Słowie Bożym. Żydzi właśnie otrzymają to, czego zawsze oczekiwali – zaszczyt, jako naród wybrany przez Boga, aby przez niego właśnie spłynęły błogosławieństwa Nowego Przymierza na całą ludzkość.

Jak już podawaliśmy Izaak, syn Abrahama, był figurą Mesjasza, Syna Bożego i dziedzica wszystkich obietnic – Chrystusa, przez którego udzielone będzie życie wieczne i przywrócona doskonałość, która umożliwi Izraelowi i światu przestrzegać całkowicie i doskonale Boskie prawa, a przez to zasłużyć sobie na „dar Boży” – życie wieczne pod Nowym Przymierzem przy pomocy Wielkiego Pośrednika.

Eliezer figurą ducha świętego

W odpowiednim czasie Abraham posłał swego zaufanego sługę, Eliezera, aby wybrał żonę dla jego syna, Izaaka. Poleciał mu, aby nie szukał żony dla Izaaka między poganami, ale tylko w ziemi i w rodzinie Abrahama. To figuruje, że nikt nie może być powołany, by stać się Oblubienicą Chrystusa oprócz tych, którzy już są w łączności z Bogiem przez wierność, posłuszeństwo i usprawiedliwienie. Gdy sługa odnalazł Rebekę, dał jej piękne klejnoty, objaśnił jej i jej krewnym cel swego posłannictwa i zapytał się, czy chce ona pójść i stać się żoną Izaaka. Powiedział: „Mój pan stał się możnym; wszystko co ma dał synowi swemu” (1 Mojż. 24:35-36).

W ten sposób wielkie bogactwa Boskie są znowu przedstawione w Abrahamie, jak również i to, że Chrystus jest jego Synem i dziedzicem wszystkich obietnic Boga, tego Boga, przez którego Izrael i cała ludzkość będzie błogosławiona i Rebeka przyjęła propozycję i wraz z Eliezerem udała się natychmiast w drogę. W taki sposób została zaręczona z Izaakiem, „którego nie widziała”. Gdy jej krewni żegnali ją to błogosławili jej tymi słowami: „Siostraś nasza, rozmnoż się w tysiąc tysięcy” (1 Mojż. 24:60).

Pismo Święte powiada: „Tedy wstawszy Rebeka z dziewczeczkami swymi i siadły na wielbłądy, jechały za onym mężem” (1 Mojż. 24:61). Tu widzimy, zgodnie z innymi miejscami Pisma Świętego, obraz Wieku Ewangelii, podczas którego Bóg wybiera Oblubienicę dla swego Syna.

Pierwszymi powołanymi do Kościoła byli niektórzy z narodu żydowskiego, ponieważ Ewangelia najpierw im „była zwierzona”. Następnie do klasy tej Bóg powołuje ze wszystkich narodów takich, którzy są czuli na „słowo Boże”. Mimo to klasa ta będzie tylko „maluczkim stadkiem”, jak mówi Pan Jezus: „Nie bój się, o maluczkie stadko, albowiem upodobało się Ojcu waszemu dać wam królestwo” (Łuk. 12:32) – królestwo duchowe, niewidzialne, Królestwo Mesjasza – współdziedzictwo z Nim na Jego tronie (Efezj. 2:12-17).

Klasa Oblubienicy i Wielka Kompania

Inne miejsca Pisma Św. pouczają nas, że pomiędzy tymi świętymi są dwie klasy. Garstka „więcej niż zwycięzców” stanowi klasę Oblubienicy, znaczna większość nie tak odważna w Prawdzie i w sprawiedliwości,

pokazana jest w towarzyszach Rebeki. O tych dwóch klasach jest mowa w Psalmie 45. Oblubienica Chrystusa jest tam przedstawiona jako królowa w kosztownym złocie z Ofir, w odzieniu wspaniale haftowanym. Złoto przedstawia Boską naturę, którą będzie ona obdarowana, a haftowana szata reprezentuje sprawiedliwość Chrystusową, przyozdobioną darami ducha św.. Psalmista mówi, że ona będzie przyprawiona do Wielkiego Króla – Jehowy, a następnie dodaje, że i panny, jej towarzyski idące za nią, również będą przyprawione przed oblicze króla, pokazując w ten sposób, że zawsze ta różnica między tymi dwoma klasami będzie zaznaczona, nawet w chwale.

Wspomniane klasy przedstawione są także w kapłanach i Lewitach; klasę Oblubienicy reprezentują kapłani chętnie ofiarujący ziemskie rzeczy na korzyść niebieskich.

Nie możemy utożsamiać klasy Oblubienicy z nominalnymi chrześcijańskimi kościołami czasów obecnych, tak jak nie możemy utożsamiać apostołów z żydowskim kościołem ich czasów. Apostołowie byli wybraną garstką i tak samo członkowie Kościoła byli garstką wybraną z wielu narodów. „Zna Pan, którzy są Jego” (2 Tym. 2:19). Prawdziwy Kościół zostanie wybrany nie tylko z 12 pokoleń Izraela, lecz z każdego narodu, ludu i języka i tyłu będzie wybranych, ilu postanowił Bóg. Opuszczenie przez Rebeke domu rodzicielskiego symbolizuje osobiste poświęcenie każdego, kto kierowany przez ducha św. przyjmuje Boskie zaproszenie do współdziedictwa z Chrystusem. Pierwsze klejnoty dane Rebecce przez Eliezera przedstawiają pierwsze błogosławieństwo otrzymane przez wiernych, a następnie, skoro zgodziła się już zostać żoną Izaaka i udać się do niego, symbolizują błogosławieństwa ducha św. zesłane na zupełnie poświęconych, na tych, którzy postanowili kroczyć za Jezusem po wąskiej drodze aż do Królestwa pod kierownictwem ducha św..

Przy końcu swej podróży Rebeka znalazła się w obecności Izaaka, wtedy natychmiast zsiadła ze swego wielbłąda, a „wziąwszy rańtuch, nakryła się” (1 Mojż. 24:65). W ten sposób jest obrazowo przedstawiony ten fakt, że Kościół przeszedłszy zmianę przy pierwszym zmartwychwstaniu, znalazłszy się w obecności niebiańskiego Oblubieńca, już więcej nie będzie potrzebował kierownictwa ducha św.. Ta część obrazu należy

jeszcze do przyszłości, jednak Pismo Św. wskazuje, a zewnętrzne warunki potwierdzają ten fakt, że czas tej wspaniałej przemiany jest bliski.

Matka tysięcy milionów

Izaak natychmiast wziął Rebeke i wprowadził ją do namiotu matki swojej. Sara umarła, a Rebeka stała się jej następczynią. W taki sposób jest bardzo ładnie opisany ten fakt, że gdy Oblubienica Mesjasza będzie skompletowana, to skończy się Przymierze Sary, a miejsce to jako przewód łaski zastąpi chwalebny Kościół. Wtedy spełni się prorocze błogosławieństwo jej rodziny: „Siostraś ty nasza, rozmnoż się w tysiąc tysięcy”. Te tysiąc tysięcy przedstawiają świat ludzkości, który będzie odrodzony i obdarzony wiecznym życiem przez wielkiego Mesjasza w ciągu tysiąca lat Jego panowania jako Pośrednika Nowego Przymierza.

Chrystus będzie Ojcem, a Jego Oblubienica matką, nauczając i pomagając całej ludzkości, by mogła być zupełnie posłuszną i w ten sposób będzie wypełniona obietnica dana Abrahamowi co do prawa Nowego Przymierza (Dzieje Ap. 3:19-21). „A będą błogosławione w nasieniu twoim wszystkie narody ziemi” (1 Mojż. 26:4). Jak tłumaczy to św. Paweł, że tym nasieniem jest Chrystus i Jego Kościół, który po złożeniu ofiary i osiągnięciu duchowej natury otrzyma przywilej błogosławienia upadłego rodzaju ludzkiego (Gal. 3:16,29). Kto przyjmie Mesjasza i pogodzi się ze sprawiedliwym prawem Jego niewidzialnego Królestwa, ten otrzyma błogosławieństwo. Tu nie może być stronniczości, ponieważ „Bóg nie ma względu na osoby”. Jednak z powodu przeszłych doświadczeń, przez które Bóg ćwiczył naród żydowski, będzie on pierwszym wśród innych, którzy przyjmą nowy porządek rzeczy i zastosują się do niego. Dlatego też oni pierwsi otrzymają błogosławieństwa, które dopiero przez nich spłyną na całą ludzkość (Dzieje Ap. 10:34-35).

Dziękujemy Bogu za zrozumienie tej chwalebnej przyszłości, która zbliża się, dlatego starajmy się, drodzy przyjaciele, aby zapewnić sobie „nasze powołanie i wybór” do uczestnictwa w klasie Oblubienicy Chrystusowej.

R-
„Straż”